

Дветъ езера.

Единъ мой добъръ приятелъ, учителъ въ столицата, ми разказа следната интересна случка изъ своя животъ :

„Бѣхъ ученикъ въ прогимназията, — започна той. — Презъ тия години обичахъ много да ходя по екскурзии. Най-любимото ми мѣсто, кждето прекарвахъ често по цѣли часове, бѣ едно езеро въ планината. То бѣше чисто, бистро като сълза. По неговото величествено кристално огледало весело танцуваха слънчевитѣ лъчи. Пъргави малки рибки радостно подскачаха надъ водата, като че ли искаха да се къпятъ въ топлата слънчева свѣтлина. На брѣга цвѣтѣха свежи перуники. Надъ гладкото водно огледало важно се навеждаха върбитѣ, сѣкашъ се наслаждаваха отъ гледката на синьото, безоблачно небе, което се оглеждаше въ езерото.

Хладенъ вѣтрецъ полѣхваше между клонитѣ; неговото тихо вѣнене разклащаше трѣстикитѣ и тѣ го поздравляваха съ своитѣ главички. Планинското езеро бѣ като невинна детска душа, която се смѣе и обещава богатъ животъ; като широко отворено, чисто, детско око...

То бѣше моето любимо езеро, на чиито брѣгове обичахъ дълго да стоя — да се наслаждавамъ до насита отъ приятната гледка, която се допълваше съ тихия напѣвъ на меднитѣ звънци отъ вакло стадо.

Често стариятъ и бѣловласъ овчаръ сѣдаше редомъ съ мене. Тогава азъ се унасяхъ подъ звуцитѣ на неговата свирка, слушахъ приказкитѣ на планината или размишлявахъ върху неговитѣ мъдри съвети.

Минаха дълги години. Като гимназистъ моятъ пжтъ ме заведе единъ день пакъ тамъ.

Съ ужасъ видѣхъ, какво е станало отъ моето любимо езеро. Не вървахъ на очитѣ си.

Едно блато, покрито съ желто-зеленъ жабунякъ. Неговата вода е мжтна и нечиста. Онова, което съдържа то въ себе си, е покрито съ трева и мѣхъ, обаче, остриятъ и неприятенъ миризъ, който се носи надъ него, говори, че въ дълбочината му нѣщо гние и се разлага. Сънливо крѣкане на блатни жаби, съ изпъкнали очи, се чува откъмъ тинестото дъно и мине ли пжтникъ, уплашенитѣ земноводни скачатъ въ нечистата вода и изчезватъ съ глухо квачене въ жълто-зелената тиня.

Кжде сж перуникитѣ, които гордо стояха на стража?

Кжде сж люлѣещитѣ се клони на върбитѣ?

Кжде изчезна огледалната повърхностъ, въ която се оглеждаше усмихнатото синьо небе?

Кжде отидоха веселитѣ рибки? Всичко изчезнало.

Безполезна трѣстика покрива брѣга; непотрѣбенъ шаваръ се клатушка на всички страни отъ най-слабото подухване на вѣтъра. Навсѣкжде гниене, разорение и отвращение.

Нѣкога това бѣше величественото кристално езеро ма мойтѣ детски нладини!...

Стана ми тежко на сърдцето!

